

ΑΧΙΛΛΕΑ ΒΗΤΑ

ΙΛΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΥΓΟΝΙΚΗΣ

Ἕνα δράμα τιμῆς

Δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ φαντασθῆ, πῶς ἀπὸ μιὰ τυπικὰ «ὑπηρεσιακῆ» καὶ συνηθισμένη νομαρχιοκὴ ἐγκύκλιο θάβγαϊνε τέτοια ἰλαροτραγικὴ συνέχεια.

Ἄπευθυνόταν —ὅπως πάντα— ἡ ἐγκύκλιος αὐτὴ «πρὸς τοὺς κ.κ. Δημάρχους καὶ Προέδρους Κοινοτήτων τοῦ Νομοῦ». Καὶ ζητοῦσε, «κατόπιν τῆς ὑπ' ἀριθ. τάδε διαταγῆς τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας», νὰ ἀναφέρουν —καὶ μάλιστα... «ὅσον οἶόν τε τάχιον»— πόσες κοτούλες ὑπάρχουν στὴν περιοχή τους καὶ πόσοι πετεινοὶ τούς... χρειάζονται, «προκειμένου νὰ εἰσαχθῶσιν ἐκ τῆς ἄλλοδαπῆς καὶ εἰς ἀνάλογον (;) ἀριθμὸν, ἀλέκτορες ἐκλεκτῶν ποικιλιῶν (λεκὸρν, πλύμουθ, ρόντ - ἀϊλαντ), διὰ τὴν καλυτέραν ἀναπαραγωγὴν καὶ τὴν βελτίωσιν τοῦ εἴδους».

Ἔφτασε ἡ μπελολίδικη καὶ ἀρκετὰ σκανδαλιστικὴ αὐτὴ ἐγκύκλιος καὶ στὴν κοινότητα ποὺ λέμε, ποὺ θάπρεπε τῶρα νὰ φροντίσῃ νὰ βρῆ ὅποιοδήποτε πρακτικὸ καὶ πρόσφορο τρόπο γιὰ ν' ἀνταποκριθῆ στὴ διαταγὴ.

Φαντάζομαι, λοιπόν, τί περίπου θὰ ἔκαμε ὁ κοινοτικὸς γραμματέας, ὅταν διάβασε καὶ ξαναδιάβασε τὴ διαταγὴ καὶ κάταλαβε τί πάνω κάτω γύρευε.

Ἔφερε ἓνα γύρο στὰ σπίτια τοῦ χωριοῦ ποὺ διατηροῦσαν κοτέτσια. Τὰ ἐπιθεώρησε μὲ ἰδιαίτερη προσοχὴ. Μέτρησε τὶς ὑπομονετικὰς κοτούλες. Μέτρησε καὶ τοὺς ἀνυποψίαστους ἐγχώριους πετεινοὺς.

Κράτησε μερικὲς σημειώσεις στὸ δευτεράκι του. Πῆγε στὸ κοινοτικὸ γραφεῖο καί, παραμερίζοντας ἐξ ἀνάγκης τὴ σεμνότητά του, ἔκαμε διάφορες βιολογικὰς σκέψεις κι' ἄλλους πρὸς πονηροὺς συλλογισμοὺς καὶ ὑπολογισμοὺς κ' ἔγραψε τὴν ἀπάντησι στὴν νομαρχία:

«Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν ν' ἀναφέρωμεν ὑμῖν εὐσεβάστως (θάπρεπε μάλιστα, νομίζω, νὰ προσθέσῃ καὶ «μετὰ συγχωρήσεως»...), ὅτι τὸ ὄλον τόσες κότες καὶ τόσα πετεινάρια καὶ κοκόροι καὶ ὅτι, καθὼς ἐβεβαίωσαν οἱ νοικοκυράδες —παρὰ τὴν ἀντίθετη γνώμη τῶν συζύγων τους— οὗτοι (οἱ κοκόροι) δὲν κρίνονται ἐπαρκεῖς (;). Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ ὑπάρχων ἀριθμὸς τῶν πετεινῶν δύναται νὰ ἐνισχυθῆ κατὰ τὴν ἀρμοδίαν κρίσιν ὑμῶν».

Τὸ ὑπόγραψε τὴν ἄλλη μέρα ὁ πρόεδρος, κουνώντας τὸ κεφάλι του.

—Μὰς ἔφαγε ἡ ξενομανία... Κ' ὕστερα, ἄντε τῶρα νὰ ξηγήσῃς στὴ μικρὴ τὴ θυγατέρα μου, ποὺ φροντίζει τὶς κοτούλες της, τί σημαίνουν ὅλα αὐτὰ καὶ γιὰτί γίνονται...

Τὸ ὑπουργεῖο Γεωργίας, λοιπόν, ἔφερε ἀπὸ τὴν ἄλλοδαπὴ τοὺς ξένους πετεινοὺς καὶ τοὺς ἐμοίρασε. Τόσες κοτούλες ἐκεῖ, τόσοι πετεινοί... ἀναλογοῦν. Καὶ τοὺς ἔστειλε.

Φρέσκοι - φρέσκοι αὐτοί, καλοθρεμμένοι καὶ ξεκούραστοι, μὲ σηκωμένο τὸ κρουστὸ λυρὶ τους περήφανα γιὰ τὴν ἀποστολὴ

τους, μπήκαν αεράτοι και κοκορευόμενοι στα έλληνικά κοτέτσια κι' άρχισαν τὸ ἔργο τους. Πῶς συνεννοήθηκαν με τὶς κότες μας; Μὰ γιὰ τὸν ἔρωτα δὲ χρειάζονται πολλὲς γλῶσσες, μία φτάνει! ἡ ἔρωτική. Καὶ εἶναι ἡ ἴδια σ' ὅλο τὸν κόσμο, καθῶς ξέρουμε.

*

Ἄκουστε, τώρα, τὴν εἶδησι, καθῶς τὴν πέτυχε τὸ μάτι μου στὰ ψιλὰ καθημερινῆς ἐφημερίδας.

«Ἡ κ. Ζαχαρούλα Δ., ἐνῶ ἀπησχολεῖτο εἰς τὴν καθαριότητα τοῦ κοτετσιοῦ της, εἰς τὸ χωρίον τάδε, ὑπέστη ἀγρίαν ἐπίθεσιν πετεινοῦ, ὅστις μετὰ τὸ ράμφος τοῦ τὴν ἔδηξεν εἰς διάφορα μέρη τοῦ σώματός της. Ὑπάρχουν ὑπόνοιαι ὅτι ὁ πετεινὸς ἦτο λυσσῶν, δι' ὃ καὶ ἀπεστάλη εἰς Ἀθῆνας πρὸς ἐξέτασιν, ἡ δὲ ὑποστᾶσα τὴν ἐπίθεσίν του πρὸς ἕναρξιν προληπτικῆς θεραπείας»...

*

Ὅμως, γιὰ νὰ δοῦμε μιὰ στιγμὴ. Γιατί, ἐδῶ, κάτι πρέπει νὰ συμβαίνει. Δὲ νομίζω πῶς ἔτσι, στὰ καλὰ κοθούμενα, ρίχτηκε μανιασμένος ὁ πετεινὸς τῆς κυρίας Ζαχαρούλας καὶ τὴν ἐδάγκωσε καὶ μάλιστα τόσο ἄγαρμπα — ἐνῶ, ἀντίθετα, θάχε λόγους νὰ εἶναι εὐχαριστημένος ὡς τώρα ἀπὸ τὶς περιποιήσεις της. Ὑποπετεύθηκα, λοιπόν, μήπως ἡ ἄγρια τούτη ἐπίθεσι τοῦ πετεινοῦ κατὰ τῆς κυρίας του δὲν ἦτανε τυχαία, ἀλλὰ σχετιζόταν μετὰ τὰ παραπάνω.

Ἐκεῖ πῆγε ἡ σκέψι μου. Καί, ἀπὸ εὐλογη περιέργεια, προσπάθησα νὰ πληροφορηθῶ μερικὲς λεπτομέρειες τοῦ «συμβάντος», πού μοῦφεραν ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα καὶ διασκεδαστικὰ συμπεράσματα. Προ-

παντὸς ἤθελα νὰ μάθω τὴν ὑπηκοότητα τοῦ δράστου!

Ἐμαθα, λοιπόν, ὅτι ὁ «βιαιοπραγῆσας» πετεινὸς ἦταν ντόπιος. Συμπολίτης. Καὶ ὅτι τὸ ἀδίκημα ἔγινε ἔξω ἀκριβῶς ἀπὸ τὸ ἄνοιγμα τοῦ κοτετσιοῦ. Πού σημαίνει πῶς ὁ πετεινὸς μας περιφερόταν ἔξω ἀπὸ τὸ κοτέτσι. Δηλαδή, συγκεκριμένα, τὸ ἀτύχημα διαδραματίστηκε τὴ στιγμὴ πού ἡ κυρία Ζαχαρούλα βρισκόταν ἡμισὴ μέσα στὸ κοτέτσι τῆς σκυμένη καὶ τὸ καθάριζε, καὶ ἡ ὑπόλοιπη ἔξω. Καὶ πάνω σ' αὐτὸ τὸ... προεξέχον ὑπόλοιπο ἐβιαιοπραγήσει ὁ πετεινός...

Ἔτσι, τώρα, ἐξηγοῦνται ὅλα. Λόγοι τιμῆς καὶ λόγοι ἐκδικήσεως!

Γιατί, πῶς νὰ μὴ ἀγριέψη ὁ αὐστηρῶν ἀρχῶν φιλότιμος αὐτὸς παληοελλαδίτης πετεινός, πού ἔβλεπε νὰ παρασύρωνται στὴν ἀπώλεια οἱ καλές του κοτούλες; Καὶ πῶς νὰ μὴ λυσσάξη ἀπὸ τὸ κακό του πού αὐτόν, τὸν ἀφέντη καὶ τύρανο καὶ μονοκράτορα τοῦ κοτετσιοῦ του, τὸν εἶχαν ἐκτοπίσει ἀπὸ τὸ χαρέμι του, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσουνε σ' οὐτὸ ἕναν ξένο — ἕναν ἀλλόφυλλο!

Ἄκου, λέει, «διὰ τὴν καλύτεραν ἀναπαραγωγὴν»! Καὶ τί ἔκανε αὐτὸς μέχρι τώρα; Καὶ «διὰ τὴν βελτίωσιν — λέει — τοῦ εἴδους»! Τί λές; Νερὸ ἔτρεχε στὶς φλέβες του αὐτουνοῦ, ἀντὶς γιὰ... αἷμα; Εἶχε ἄδικο ὕστερα κείνος ὁ Φαλμεράγιερ μετὰ τὶς θεωρίες του; Ὅτι δηλοδῆ, μετὰ τὶς διάφορες κατακτήσεις, ἐπιμιξίεις καὶ τὰ τοιαῦτα, νοθεύτηκε ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ κι' ἀλλάργεψε ἀπὸ τὴν ρίζα της;

Ἄκους ἐκεῖ! Ἄνεπαρκῆς καὶ μειονεκτικός, αὐτός!

Καὶ τὰ πλήρωσε κείνο τὸ «ὑπόλοιπο» τῆς κυρίας Ζαχαρούλας...

